



Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Naznanila osrednjega društva. — J. Lampe: Praktična navodila za junij. — Iv. Jurančič: Nekoliko nasvetov. — Hinko Zirkelbach: Vzgoja plemenskih matic. (Dalje.) — Mih. Vrbič: O panjih s premakljivim delom. (Konec.) — Matej Vidmar: Čebelice posredovavke družabnosti. — Fr. Lakmayer: Kakšen mora biti čebelar? (Konec.) — Matej Vidmar: Nevednost in vraža. — Kurbus: Čebelni pik zdravilno sredstvo proti revmatizmu. (Dalje.) — Bukovic: Poročilo o odborovih sejah. — Mala naznanila.

Naznanila osrednjega društva.

Čebelarski shodi na Kranjskem.

29. junija v Predvoru pri Kranju.

2. julija v Radoljici.

9. julija v Gorjah pri Bledu.

Začetek vedno ob **treh popoldne**. Zbirališče se objavi v raznih časnikih.

A. Bukovic, tajnik.

Čebelarski shodi na Štajerskem:

V preteklem mesecu so se priredili sledeči shodi:

dne 7. maja: Sv. Benedikt v Slov. goricah; dne 14. maja: Št. Janž na Dravskem polju; dne 28. in 29. maja: Velika nedelja.

Mesca junija bodo shodi:

4. junija: Sv. Jurij v Sl. goricah; popoldne ob 3. uri;

12. junija: Dornova; v šoli popoldne ob 3. uri;

18. junija: Slivnica pri Celju;

25. junija: Šoštanj v Savinjski dolini;

29. junija: Sv. Trojica v Sl. goricah; popoldne ob 3. uri.

Podružnice in tudi drugi kraji, kjer še ni podružnic, oglasite se pri podpisancu, ako želite shode in čebelarsko predavanje! Oziralo se bo na to, da prideta vsak mesec po dve podružnici na vrsto, ostali prazniki se bodo pa porabili za kraje, kjer dozda še ni podružnic. Priporoča se, da se shodov udeležijo v obilnem številu ne samo domači, oziroma člani dotične podružnice, temveč tudi čebelarji sosednih krajev in podružnic, kajti povsod se obravnava kaj drugega, in tako se predavanja tem boljše izkoriščajo!

Iv. Jurančič, potovalni učitelj,

pošta Sv. Andraž v Sl. goricah.

Praktična navodila za junij.

(J. Lampe.)

O, ti nesrečni maj! Komaj par dni si nam kazal jasno lice in že si se skremžil in pretakal solze, in dež je lil ves mesec skoraj neprenehoma ter pral medeče cvetje sadnega drevja. Čebelna ljudstva so gojila zalego le ob lanskem medu, mnogo rojev se je pokazilo in če ne, stiskajo se zdaj v borne kepice, ki se ne širijo, ker si ne upajo čebele iz panja vsled deževja in mraza niti po vodo. Kar je bilo za rojenje pripravljenih, leže kakor otrpnele zadej, ali pa se dolgočasijo v velikih kepah pred žrelom. Ene podirajo že nastavljene matiņnjake ali izmetujejo celo trotovo zalego, druge so umorile staro matico, ker ni mogla rojiti preje, nego se je oglasila mlada. Zunaj pa poveša cvetje svoje izprane glavice k tlom in čaka zaželjenega solnca. Taka je slika 26. dne maja.

Pa čebelarjem ne pristojajo peti jeremijad, nego tolažimo se, da je za dežjem še vedno sijalo solnce. Kadar so čebele malo rojile, tedaj smo imeli navadno jeseni težke panje. Vsak čebelar pa tudi nima rad prav zgodnjih rojev, ker mu ob dobri poletni paši prerobjajo ne le prvci, ampak včasih tudi starci in drujci. Tedaj je jeseni res veliko števila, toda navadno le malo ali celo nič medu. Roji v juniju pa se do ajdove paše ravno okrepe in jo potem dobro izrabijo.

Kar smo povedali glede rojev za maj, velja letos večinoma še le za junij. Ker kaže, da bo letos manj rojev, kakor smo jih pričakovali, pazimo toliko bolj na te, ki jih dobimo. Če so majhni, pomagajmo jim ob slabi paši s pokladanjem. Roju, ki je izgubil pri prašenju matico, dodajmo takoj drugo. Če vidimo, da je pričel roj z mlado matico nositi polne košarice cvetnega prahu, sklepamo, da je matica izprašena. Pri starcu nismo tako gotovi. Temu dodamo košček mlade zalege. Ako ne podaljša celic v matične zibelci, vemo, da je v redu. Prvi roj s staro matico sede rad nizko; roji s pevkami pa so porednejši. Le neenakih matic roji ne smejo sestiti skupaj, ker nastane sicer med čebelami grozno klanje; roje z enakimi maticami pa je lahko ločiti, ako

ne kaže ogrebsti jih skupaj in pustiti, da si čebele same izbero matico. Pri ogrebanju pa bodi jako previden! Nerodno viseč roj, razjarjene čebele, bojazljiv pomočnik, slaba lestev so nevarnosti, ki prete čebelarju z izgubo zdravih udov, če ne celo s smrtjo. Torej pozor pri ogrebanju!

Nekoliko nasvetov.

(Iv. Jurančič).

I. Predsednik avstrijskega centralnega čebelarskega društva na Dunaju me je nagovoril, naj si mi Slovenci naročimo „Lacherjeve table“ z naravoslovnimi slikami iz čebelstva s slovenskim besedilom. Izvirne so namreč nemške. Serija obstoji iz treh tabel in stane 15 K. Zagotovil je, da ako naročimo 100 serij, dobimo jih po 11 K.

Dovolj nam je znano, kako pičlo je slovensko čebelarsko slovstvo; zlasti naravoslovnih slik sploh nimamo. Potreba je torej tem večja, da bi se združili za to podjetje; pri kakem strokovnem predavanju sploh človek nima kaj v roke vzeti, da bi občinstvu vsaj površno razjasnil bistvo čebelnega življenja. Upam, da bi ne bilo nemogoče namena doseči. Čebelarskih društev seveda še nimamo veliko; pač pa imamo ljudske šole, kmetijske korporacije, tudi take zasebnike, ki bi si omenjene table naročili. Šolska vodstva naj bi posebno delala na to, da bi se to učno sredstvo nabavilo pri ljudskih šolah. Tabla III. sicer ni dovoljena za šolsko rabo, ker predstavlja spolovila, vendar naj bi se tudi zraven naročila, ker so na nji še druge slike, ter ima za splošno predavanje pomen. Gg. učitelji naj bi stvar sprožili pri zborovanjih; upati je, da se oglasi blizo 100 naročnikov. Stvar je tem nujnejša, ker se bo jeseni izvirna izdaja ponatisnila, torej bi šlo to enim potom. Naročniki naj bi se oglasili pri svojih čebelarskih društvih.

II. Delavci na polju „Slovenskega Čebelarja“ novi prihajajo, stareji pa izostajo. Poslednje se ne more odobravati; vsi skupno delajmo vsak po svojih močeh, da bo naše glasilo „Slovenski Čebelar“ z vsako številko pridobil na kakovosti vsebine in na zanimivosti, da bo zmožen izpolnjevati svoj namen: pospeševati čebelarstvo na Slovenskem!

Gg. sotrudniki naj bi se nekako lotili vsak kake druge panoge, n. pr. ta bi začel natančneje obdelavati teorijo in o tem pisati, drugi prakso, tretji panje, četrti orodje in priprave, peti pašne razmere in medne rastline, šesti škodljivce itd. itd. Na ta način bi se celo obširno polje našega dela razdelilo na pododdelke, in vsak bi postal v svoji stroki tem trdneji.

»Dolžan ni samo, kar vелеva mu stan;
kar more, to mož je storiti dolžan!«

III. Prav hvalevredno je, ako se že tudi začetniki trudijo ter skušajo s svojimi prispevki v „Čebelarju“ koristiti čebelarstvu. Dobro, pravim, je to, le pišite in poročajte o svojem napredku, o uspehih in neuspehih, tudi o napakah, koje ste v svoji neizkušenosti storili; vse to zamore koristiti, da ali spodbuja druge k napredku, ali jih svari pred škodo.

Pišite torej, pa le iz izkušnje, iz prepričanja, kar ste že sami doživeli, kar že zanesljivo veste in znate, o čemer ste torej sami dobro prepričani! Nikar pa pisariti, o čemur še popolnoma nič ne veste, kar ste morda samo slišali govoriti ali ste kaj čitali, pa ste napačno razumeli, ali pa sploh ne. Prepisovati znajo tudi vsakdanji šolarji!

Pišimo torej iz lastne izkušnje! S tem se še ne povzdignemo v vrsto pisateljev, ako slepo prepisujemo, ali še kaj sploh neresničnega vsled svoje nevednosti pritaknemo; čebelna narava se s tem nikakor ne da po naših neizkušenih nazorih prikrojiti in izpremeniti, ampak mi se moramo učiti, da čebelno naravo spoznamo ter se vemo po nji ravnati.

Nikakor pa ne merim s temi vrsticami na izrecne prevode. Primoral me je k temu le nek članek v št. 5. Slovenski čebelar“, kojega se pa bliže ne dotikam, da se izognem osebnostim, ker vem, da so novinci proti čebelnemu piku bolj občutljivi. Da bi pa popolnoma molčal, ne pusti mi dolžnost, kajti v imenovanem članku nahajajo se točke, ki so dejstvom čebelnega življenja naravnost nasprotne, se torej v praksi celo ne obnesejo ter bi v slučaju izvršitve oziroma uporabe povzročale občutno škodo. To mi torej služi v neovrgljiv dokaz, da še g. pisatelj ni nikdar v svoji praksi tega izvrševal in poizkušal, kar piše.

Da se nikdo drugi ne čuti prizadetega v tej zadevi, hočem g. pisatelju osebno pisati.



Vzgoja plemenskih matic.



(Spisal Hinko Zirkelbach.)

Dalje.

Prireditev panjev, v katerih se vzgajajo matice. Nad vališča nekaj kolikor mogoče močnih panjev se položi pripiralna mreža in na to mrežo postavi medišče. (Pripiralna mreža je iz cinkaste plošče; luknjice ima izsekane tako velike, da zamorejo skozi le čebele, matica ali trotje ne, ker so preveliki.) V medišča se obesi 4—5 satov zalege in poleg teh nekaj praznih. Čez 8—9 dni je zalega v medišču pokrita. Tedaj je najpripravnejši čas, da se puste nastaviti matične celice. Poprej se mora pa skrbeti za to pripravno zalego. V ta namen se obesi 4—5 dni potem, ko so bila medišča postavljena in s pripiralno mrežo priprta, v dotično ljudstvo, ki se izvoli za pleme, mlad, lepo izdelan čebelin sat na pripraven prostor v vališče. Čez 4—5 dni je sat zaležen. Na sredi so prav mlade linčinke, proti kraju vedno mlajša jajčeca. Ni težko tedaj dobiti na tem satu pripravnega materiala za matice. Najprej je pa treba odvzeti čebelam, ki naj nastavijo matične celice, matico.

Prireditev brezmatičnega ljudstva. Ljudstvu, ki ima nad vališčem pripiralno mrežo in medišče, se popoldne odpre medišče ter odstrani prazen sat, drugi sati se pa tako uredi, da pride novi sat pozneje med dva sata s pokrito zalego. Ta prostor za novi sat ostane tačas prazen. Sedaj se medišče vzdigne in postavi na kako desko na poljuben kraj v čebelnjaku. Na ta način

je bil napravljen rojiček s samo mladimi čebelami, ki so bile v medišču pri zalegi. Ker je pa že vsa zalega v medišču pokrita, ne morejo čebele več nastaviti matičnih celic, zato je ljudstvo brezmatično. Do večera že kaže vsa znamenja brezmatičnosti. Tedaj je čas dodati omenjeni sat z mlado zalego, ki naj bo nad njo nastavljena matična zalega.

Prireditev zalege. Iz sata z gnidami in mlado zalego se izreže nekako 9 cm velik čveterokot, ki se, ako treba, nese v gorke sobo. Na mizi naj bo pripravljena špiritna svetilka, nad njo posodica z voskom, žepni nožič s tanko klino in nekaj satnikov, na katerih so nalepljeni kosi satov, ki so spodaj odrezani okroglo,  kakor se razvidi iz slike. Čemu služi vsa ta priprava, razvidelo se  bode pozneje.

Čveterokotni sat z zalego se razreže v tako široke pasove, da imajo samo po eno vrsto celic. Delo gre hitreje izpod rok, če se nož nekoliko nad špiritno svetilko razgreje. Vsako drugo ličinko v celicah je treba še odstraniti, zato, da se ne drže pozneje matične zibelke preveč skupaj. Najboljše se to naredi z žveplenko, ki se s palcem in kazavcem zavrti po celici. Pas se pritrdi s tekočim voskom v satnik na obok prilepljenega sata, in se obesi na že preje puščen prazen prostor med dvema satoma z zalego v medišču, ki je bil odvzet iz panja in položen na desko v čebelnjaku.

Dobava matičnih celic. Drugo jutro so napihnjeni skoraj na vseh ličinkah matični piskrci. Kjer pa ne, so čebele izmetale ličinke. Omenjeno je bilo že v začetku, da se morajo matice vzgajati le v močnih panjih, da so matice krepke, v slabotnem panju vzgojene matice so slabotne. Da pridejo nastavljeni matični piskrci v močno ljudstvo, ni treba drugega, nego medišče, ki je bilo prejšni dan popoldne vzeto iznad panja, postaviti drugi dan dopoldne zopet na svoj prejšni prostor, na panj. Matična zalega se goji in oskrbuje nadalje, v vališču pa leže stara matica kakor poprej jajčeca, in tudi glede medu ne zaostaja panj zaradi tega prav nič.

Čez 2 ali 3 dni se lahko v ravno to medišče obesi zopet satnik z nastavljenimi matičnimi piskrci, iz drugega, na prejšni način narejenega brezmatičnega ljudstva, nekaj dni pozneje ravnotako, toda vedno le, da je satnik z matično zalego med satoma z zalego. Od časa do časa je treba dodajati zalege, ker se prejšna izleže. Pozneje ni potreba, da bi morala biti ravno vsa zalega pokrita, ker je odslej vedno v izobilju mladih čebel. Ko so najprvo nastavljene matične celice čez 11—12 dni stare, se porabijo, namesto njih se pa obesi drug satnik z ravnokar nastavljeno matično zalego.

Na ta način se lahko pridobiva veliko število matičnih piskrcev iz enega in istega panja, in to se lahko nadaljuje tako dolgo, dokler se sploh hočejo vzgajati matice, in dokler žive trotje, ker so neobhodno potrebni za oploditev.

Narejeni roji, kamor se vcepi zrela matična zalega, kot prašivčki. Čez 11 dni potem, ko je bil narezan sat z zalego v pasove, je matična zalega godna in blizu izvaljenja, zato se dajo v narejeni rojiček. Posamezne piskrce se izreže, toda ker so zelo skupaj drug pri drugem, treba je zelo previdno ravnati z gorkim nožem. Da se olajša odločitev, so

se že preje nalepili pasovi na satovni obok, (glej sliko *a*) in prilepili na koncu bolj, kakor na sredi. Ako se pa vkljub pazljivosti poškodeje kaka celica, se lahko popravi škoda, če se pritisne z gorkim nožem košček umetnega sate na njo. Žival in satnike za prašivčke dadó zopet priprta medišča. Zalega je tu večjidel pokrita, in čebele so mlade. Prašivčke se ojači zopet s pokrito zalego.

Kadar se porabi iz prašivčka oplojena matica, vcepi se zopet matični piskrček, ki se iz njega že drugi dan izleže matica.“ (Konec prih.)

O panjih s premakljivim delom.

(Govoril Mih. Vrbič, nadučitelj v Sodražci na čebelarškem shodu v Ribnici.)

Konec.

Sedaj pa preidem pravzaprav k jedru današnje razprave. Zakaj se nam je poprijeti panjev s premakljivim delom? Ali bomo imeli res dobiček? In kako je čebelariti v teh panjih?

a) Prvo, pravim, je čas. Gledati moramo, da poleg čebelarstva ne zanemarjamo drugih opravil. Vidite, to pa lahko dosežemo le s takim panjem; kajti mi lahko vse panjove, oziroma ljudstva izjednačimo, napravimo tako, da so vsi jednako močni, živalni, imajo vse krepke, mlade matice, dovolj medu, obnožine. Spomladi jim hkratu razširjamo vališče in dosežemo, da skoraj vsi obenem roje, ne kakor je navada pri naših čebelarjih, danes eden, jutri drugi, čez mesec dni zadnji. Ljubi moji, to ni umno čebelarstvo! Tu moramo stati dan na dan na straži, ni konca, ne kraja.

Jaz devljem vse zgodnje roje posebej, bodisi družce, tretjiče, celo četrtiče, če so tudi majhni; iz teh napravim prašivčke. Zvečer (o mraku) vsujem iz prestrezala rojič, žlico v roke, matice vse in nekaj čebel v panj prašivček, čebele pa v panje, ki imajo že oprasene matere, pa malo čebel. V jeseni imam enako robo, čuda živali, pa medene. Če jih pošljem v pašo, ne pridejo nikdar prazne, ne lahke, pa tudi ne oropane, četudi je letina slabša.

b) Po rojenju lahko pregledamo, če ima izprašeno mater, koliko ima medu, kakšno delo, koliko trotov, čebel. Kdaj preglejmo? Ob nedeljah, praznikih, deževnem vremenu. Če nima mater pa dosti čebel, veliko zalogo medu, hitro prašivčka v roke, gnezdo, zalego, čebele poškopri z medeno vodo, satnike v starcu nadvoje, nekaj naprej nekaj nazaj, gnezdo pa vmes. Takoj se sprijaznijo, in v par dneh ti leti, kakor na rop. Stare so vesele mlade gospodinje, gospodinja pa velike družine. To je vrvenje, nanašanje!

c) Zatiranje trotov po izprašenju. Kako negnusno delajo pri nas čebelarji, spredaj čepe, pa trote tarejo. To ni lepo, to ni zdravo, ker čebele oblizujejo nesnago. Pripravi si panj s tako žolkno, da uhajajo same čebele, trote pa notri ostajajo. V izprašenih panjih potiskajo trote nazaj; vzemi zjutraj ali zvečer satnik za satnikom, obriši z močnim peresom v pripravljeni panj vse čebele in trote, panj postavi v uljnjak. Čebele odlete, troti pa ostanejo. Koliko medu se privaruje, koliko dela odvzame čebelam!

č) Na spomlad, če jim primanjkuje medu, in ob času, ko jim še ne smemo pokladati razredčenega medu, vkladamo satovje z zadelanim medom, pozneje ob času paše, ko začno močno staviti zalego, razširjamo vališče s praznim satovjem ali medstenami. Čebele lete prosto na pašo, delavk ni potreba toliko doma, matica pa kar jajčeca leže v nastavljeno satovje. Koliko s tem pomagamo ve le tisti, ki ima premakljivo delo. Panj je takoj poln, pripravljen za roj in to ob najboljši paši. Med ostaja že ob rojenju, kaj pa še le ob dobri paši; tedaj lahko odjemljemo zadelano satovje, ga iztočimo v točilu in prazno zopet postavljamo nazaj. Predragi možje, tako dobite „garantiran med“!

d) Prisilimo matice, da leže v nastavljeno satovje le jajčeca čebel, to pa je gotovo, več ko je delavk, več je storjenega, manj ko je trotov, več je medu.

e) Se lahko zabranijo pozni roji, posebno vnuki. Satnike dvigneš, matične celice porežeš, in panj je rešen pogube. Drugače pa je v panjiču-kranjiču. Muha izbrenči, vzame seboj med, med porabi za satovje, paša mine, roj je prazen in suh, starec prazen, včasih brezmatičen, in kaj sedaj? Star pregovor pravi: „Dosti rojičev, dosti mrličev.“

f) Se lahko zabrani, da roji ne uhajajo. Če ima kakšen roj posebne muhe, ohladi ga, odvzemi drugemu panju sat z mlado zalego, vsadi jo, roj prikleneš na stalnost in stanovitost.

g) Odpravimo roparijo. Tista splošna razvada nakladanja, prevrtavanja, cepljenja turnčkov, to ni družega, ko napotki k ropariji. Čebele enkrat osirotele, nimajo nobenega veselja do dela, nobene korajže, se ne brigajo več za svojo državo in le begajo semintja. Očetje trotje pa se vsak dan po kosilu „luftajo“, srkajo prav pridno med, sosedove čebele pritisnejo, in soparija je ustvarjena. Človek misli, da se praše, pa kradejo! Za slučaj pa, da se posreči cepljenje, traja ta ceremonija tako dolgo, da izgine skoraj ves med, satovje je prazno, paša mine in v začetku zime je že mrlič. Če hočes res pomagati, pomagaj s prašivčkom, kakor sem že preje omenil.

h) Pred pašo vložimo prazno satovje ali medstene, čebele v paši samo izletavajo in polnijo prazno posodo. Par dni dobre paše, in lahko si zadovoljen. V kranjiču nabirajo med, med porabijo za satovje in zalego, zaloga medu pa se skrči na ničlo. Kak razloček zopet!

i) Pozimi lahko zmanjšamo prostor. Medene sate spravimo za pomlad ali jih iztočimo v točilu, prazno varno spravimo, prostor pa zadelamo s cunjami starih vreč ali s čim enakim.

j) Če postane na spomlad „grizav“, lahko zopet odstraniš ponesnažen panj in satovje; lepo vložiš zalego in čebele v suh panj, obložiš spredaj in zadej z zalotanim satovjem, in takoj ob lepem solnčnem dnevu daš razredčenega medu, da se dodođra očistijo; čebele ozdravijo in zamujeno namah popravijo. V kranjiču tega nikdar ne odpravite, iz njega smrdi, kot iz sračjega gnezda, čebele životarijo, ne lete, ne neso, ne vlečejo, zaredi se veša, čebele se izgube, „ni dnarja, ne blaga.“

k) Lahko stare slabe matice uničimo, zamenjamo z dobrimi, mladimi, istotako lahko v jeseni slabiče združujemo in tako dobimo robo, ki si je

podobno krona kroni. Ne pričakujemo potem pomladi s strahom in trepetom, marveč z veseljem, kajti vse je živo, vse čvrsto.

Zadostuje naj to; vem, da se navede še marsikaj, kar nam priporoča tak panj. Prepričan sem pa tudi, da ste spoznali, da trske in polenca, kakor navadno imenujete satnike, niso stara šara, poslajeno blago. Marsikateri čebelar, ki je letos nehote prenehal biti oče čebelam, bode vzdihnil: Sedaj šele vem in vidim kje je vzrok mojemu neuspehu.

Sklepam z željo, da se splošno sprijaznite s takimi panjovi, in če se še kedaj snidemo, izrečete svojo zadovoljnost. V to kličem: „Bog pomagaj in sv. Ambrož!“

Čebelice posredovavke družabnosti.

Pred nedavnim sem obiskal svojega prijatelja čebelarja, ki mi je pripovedoval sledečo dogodbo: Pred devetimi leti, ko sem se preselil v ta kraj, sem se zelo zameril svojemu sosedu iz ničevega vzroka. Kolikokrat sem se trudil, da bi ga pridobil in mu dokazal, da ga jaz ne sovražim itd. Ali vse moje prizadevanje je bilo lé bob ob steno. Toda kar jaz nisem zmoget, to so čebelice storile. Slučaj ali kali je hotel, da prileti nekega dne, ko je bil сосед ravno na vrtu, lep roj in se vsede brez vprašanja na vejo bližnje jablane. Sosed, ki je rad imel čebele, se zelo razveseli lepega roja in to še posebno, ker je videl, da ni moj, ampak da jo je primahal od drugod. Ali kdo mu bode roj spravil v panj, ker je imel velik strah pred čebelami. Slučajno sem ravno nekaj opravljal v čebelnjaku, ko prileti соседov Tinče k meni ter mi reče: „Oče vas prosijo, da bi šli k nam“. Ko pridem, se mi prijazno nasmehlja ter me prosi, naj mu roj spravim ter mu posodim kak panj. Nisem se dal dolgo prositi, in kar hitro je bil roj v panju. Spravila sva roj v francoski panj in ga postavila blizu kolarnice na prav preksojni kraj.

Beseda je dala besedo in v kratkem sva bila tako dobra prijatelja, da boljših ni treba iskati. In danes čebelariva v božjem strahu in medsebojni ljubezni, kar bi prej nikdar ne bil pričakoval.

Stari čebelar Blaževac je umrl. Ker mož ni imel ne žene, ne sina, ne hčere, ne bližnjih sorodnikov, da bi jim svoje posestvo izročil, je mož večino svojega premoženja razdelil v dobre namene. Med drugim je imel tudi velik čebelnjak s precej panji čebel. In te je kupil na dražbi Jure, bogat posestnik. Ali oj smola! Prišel je veseli mesec maj, ko vsak čebelar težko pričakuje rojev. In ravno ti so bili, ki so Juretu delali velike skrbi in sitnosti. Dan zadnem so se vsipali iz petnajstih plemenjakov. Mož se je pa razumel na čebelarstvo kot zajec na boben. In to je Jureta prisililo, da se je uklonil in poprosil svojega soseda, ki je bil izvrsten čebelar, s katerim sta pa bila, sam Bog ve zakaj, najhujša nasprotnika, naj mu pomaga. Sosed se ni dal dvakrat prositi ter je dragevolje ogrebal Juretove roje ter mu pri tej priložnosti tudi razjasnjeval čebelarske skrivnosti. Jure se je lotil z vso

vnemo čebelarstva in je po naukih in po svètih svojega soseda ter po svoji lastni izkušnji danes vredni naslednik starega Blaževca. Med sosedoma Juretom in Mihcem je tudi izginila ona stara nekrščanska nasprotnost, da sta si danes najboljša prijatelja. In k temu je pripomogla ljuba čebelica.

Podobnih izgledov bi navel lahko še več, enega prav mičnega tudi iz lastnega življenja, toda čebelarjem, ki bero „Slov. Čebelarja“, ni treba naslova te črtice še nadalje dokazovati, saj sami vedo iz lastne izkušnje, kako čebela druží ljudi najrazličnejših stanov. Ako je govor o čebeli, občuje priprost rokodelec, ki živi z žuljavimi rokami, z bogatim posestnikom z vso prijaznostjo, če je le poslednji sam čebelar, priprosti kmetič ali kmetski mladenič z domačim župnikom ali domačim učiteljem, neuk vrtnar z učenim doktorjem, priprost železniški čuvaj s svojim šefom na enako zaupni način. To se vedno opazuje, bodisi pri zborovanjih „Slov. čebelarskega društva“, bodisi pri raznih shodih ali čebelarskih zborovanjih ter pri razstavah večjih narodov.

Ker se dandanes nasprotje med raznimi stanovi, zlasti med ubožnimi nemaniči in denarnimi mogotci tako grozopolno širi, zato opisana stran plemenitega čebelarstva gotovo ni zadnji dobiček v narodnem gospodarstvu.

Matej Vidmar.

Kakšen mora biti čebelar?

(Piše Fran Lakmayer.)

Konec.

Snaga je dober kup. Snažnost menda ni nikomur zoperna, ampak vsakemu ljuba. Snage učijo nas naše čebelice, ki ne strpijo nobene nesnage v svojem bivališču, ampak takoj kakorle morejo odnesejo in vržejo vse smeti iz panja.

Kakor je torej vse, kar čebele izdelujejo in oskrbujejo, snažno, tako mora biti tudi čebelar snažen pri vsakem čebelarskem opravilu, naj se že vrši v panju ali zunaj istega.

Vselej preden se lotiš kakega dela v panju, n. pr. pregledovanja satja, prekladanja, preseljevanja čebel, iskanja matic, odjemanja medu, cepljenja matičnjakov, pridevanja matic, združevanja slabičev itd. umij si roke z milom in gorko vodo! Verjemi mi, da ne dobiš toliko pikov, kakor če se lotiš notranjega panjevega dela z umazanima ali potnima in zoperno dišečima rokama. Sicer pa vedi — si itak že čital in slišal — da se po rokah tudi bolezní prenašajo, zlasti gniloba iz panja v panj. Torej še enkrat: imej pri notranjem panjevem opravilu vselej snažne roke!

Ljubi pa tudi snago v čebelnjaku. Kadar vstopiš kot gost v hišo, kjer snage ne poznajo — zlasti v kuhinji — kajneda se ti zdi zoperno v taki hiši obedovati, se muditi. Kdor nima in ne mara za snažnost v sobi, v hiši, ne briga se tudi za snažnost svoje osebe. S takimi ljudmi občevati ni prijetno.

Tudi čebelar mora ljubiti in skrbeti za snago v svojem čebelnjaku. Kjer je v čebelnjaku polno smeti, vse razmetano, vsi koti prepreženi s pajčevinami, miza pomazana, satniki prašni in plesnjivi, tak čebelnjak daje slabo izpričevalo svojemu lastniku.

Vsako čebelarsko orodje naj se vselej po uporabi omije, obriše, osuši in postavi, oziroma položi na svoj stalni in pripravnostni prostor. Vse mora biti snažno in vselej v redu, kot pri japonskih vojakihi!

Za vsako, tudi najmanjšo čebelarsko stvarco mora čebelar vedeti in je pred uporabo ne iskati med celim kupom raznih čebelarskih potrebščin, zmetanih na kupu v kakem kotu.

Največje snažnosti je pa treba pri shranjevanju in ohranjanju medu. Nikoli ne zajemaj medu iz posode z žlico, ki ni prav do dobrega omita. Nikoli ne rabi noža ali vilic za odpiranje medenega satja, ne da bi jih bil poprej očistil vseh, tudi najmanjših madežev.

Žalibog, da najdemo tuptam tudi med čebelarji kaj nepoštenjakov, ki se skušajo okoristiti na stroške drugih. Smatrajo čebelarstvo za molzno kravo, ki se pri nji ni treba ozirati na stari pregovor: „Krava pri gobcu molze“.

Dober dobiček se naredi in na lahek način. Ni treba drugega, kakor ponujati, priporočevati, hvaliti in potem prodajati „kalinom“, ki so se takoj usedli na limanice. Zakaj bi tudi ne? Začetniki čebelarji ne vedo vsega, pa tudi ne poznajo prave vrednosti in cene ponujanega in tako priporočanega blaga. Bati se jim tudi ni treba, da bi jih začetniki čebelarji ovadili in njihovo umazanost svetu odkrili, „iznajdbe“ pošteno po vrednosti ocenili, ker se navadno sami sramujejo svoje lahkomišljenosti in lahkovernosti, zato pa rajši molče in privoščijo prevaro tudi drugim. Da bi pa kateri čebelar - kupec, ko je že kupil kako tako čebelarsko „potrebščino“, popraševal koliko drugod stane, mu niti na misel ne pride. Rabi kupljeno reč, če se sploh da rabiti, ali jo pa vrže med staro šaro in se več ne zmeni zanjo. Tako potem nadaljujejo čebelarski trgovci svoj umazani dobiček lahko brezskrbno dalje. Nekje sem kupil leseno pripravo za pritrjevanje umetnega satja. Dal sem zanjo eno krono. Ko sem jo dobil, sem se sam sebi smejal. Ker je bila ta stvar za mojo uporabo premajhna, dal sem si narediti po istem, pa izboljšanim vzorcem, drugo pri domačem mizarju. Pogodil jo je in naredil veliko bolje in iz boljšega lesa. Plačal sem mu zanjo — 20 vinarjev — za ono malovredno stvar pa celo krono!

Kako umazan dobiček se dela z umetnim satjem, je že „Slovenski Čebelar“ objavil. Plačaj drago, pa dobiš namesto pristno voščene satja zmes voska s parafinom, ceresinom, smolo ... „Črna tabla“, s katero Nemci žugajo nekaterim prodajavcem čebel, je tudi lep dokaz nepoštene dobičkarije nekaterih!

Kakšen se prodaja „zajamčeni pitanec“! Kakšen med prihaja na trg po medicinarjih in kako se plačuje! Škoda besede!

Ti vsi kradejo ljudem denar iz žepa in to na debelo. So pa tudi mnogi čebelarji nepoštenjakoviči, ki okradejo svojim čebelarskim tovarišem denar na drobno. Med take prištevam one, ki svojim čebelam pokladajo spomladi

in v jeseni med, namešan z žganjem, da postanejo njihove čebele divje in planejo trumoma po sosednem čebelnjaku.

Njim enaki so oni čebelni sovražniki, ki roparice zvaobljajo v prazen panj, v katerem jih potem ali zažvepljajo ali jim nastavijo zastrupljen med, po katerem se uničijo vsi sosedovi plemenjaki, dasi jih ta ni naščuval ali prisilil na nikakršen način k ropanju.

Pošten pa tudi ni oni sosed čebelar, ki si prisvoji vsak na njegov vrt priletevši roj.

Da! tudi med čebelarji imamo nepoštenjakov!

Zato bodi, ljubi čebelar, pošten! Ne jemlji, kar ni tvojega in ne delaj škode in krivice sosedom čebelarjem in kupcem, svojim naročnikom!

Slednjič še nekaj. Bodi potrpežljiv!

Tudi nekateri čebelarji imajo to grdo lastnost, da kar sami vedo, nočejo razodeti drugim, veseleč se svojega napredka in sosedove škode, ki izvira iz nevednosti. To gotovo ni lepo. Četudi te je tvoja sedanja čebelarska izkušnja in vednost dosti kronic stala, vendar nikar ne bodi samopašen in kar veš da je dobro in koristno, razodeni in svetuj tudi drugim. Dovolj jim, da se tudi oni okoristijo s tvojo vednostjo in obvarujejo gmotne škode, ki ni ljuba nobenemu.

Imaš za soseda čebelarja začetnika, le stopi k njemu, podučí ga in povabi tudi k sebi in praktično mu pokaži in razkaži, kar mu je nejasno in nerazumljivo. S to svojo postrežnostjo si pridobiš prijatelja, ki gotovo prej ali slej dobi priložnost na ta ali drug način ti povrniti tvojo ljubeznjivost in postrežljivost.



Nevednost in vraža.

Poznam dva čebelarja, ki čebelarita prvi v vasi T., drugi v sosedni vasi B. Pa kako se njihovo čebelarstvo loči! Prvi čebelari kot napreden čebelar z veliko mero. Ta skrbi, da ima vedno močna ljudstva z dobrimi maticami, ki jih sam vzgojuje, slabičev in brezmatičnih panjev ne trpi v svojem čebelnjaku. Pita vedno — če treba — pozno zvečer ali zjutraj zgodaj, ko čebele ne letajo. Slabiče združuje, pozne roje če more zabranjuje, če pa pridejo, jih vrne plemenjakom.

Vse drugače pa čebelari čebelar v vasi B. Ta pušča vedno le slabiče v svojem čebelnjaku, zakaj vsa boljša ljudstva, ki od njih upa dobiti kaj medu, pomori jeseni, pusti pa le 40—50 slabičev, četudi s starimi maticami, od katerih mu jih že zima veliko pobere, da je vesel, če mu jih od 50 še 40 ostane. Ker je vzel slabiče, ima spomladi tudi slabiče, torej pozne roje. Roje mu v pozno poletje, pa da bi jih združil ali starcu vrnil, tega pa Bog ne daj. Da je le veliko število, četudi so prazne „škatlje“. Za vzgojo plemenitih matic nima nobenega pojma in si tudi ničesa dopovedati ne da. Mož ravna z medom premalo natančno, ne gleda veliko, če katera kaplja kam pade, češ, saj jo „muha“ pobere. Na čas, ki je za pitanje pripraven,

nič ne gleda. Ker ima vedno slabiče, primoran je večkrat krmiti kot čebelar ki ima močna ljudstva. In kaj je posledica vsemu temu? Umen čebelar je že iz opisanega izpoznal, kaj hočem reči.

„To pa še rečem in rečem, da Joštovec ni pošten. On ima vedno take čebele, ki ropajo, in jaz sem prepričan, da uganja nekaj, kar se imenuje „copranje“ tako se je jezil, kdo ve kolikokrat, čebelar v vasi B. „Ni ga leta, da bi mi njegove čebele ne ropale ter mi več ali manj škode ne naredile. Koliko panjev so mi že čisto obrale, to vem le jaz. Zato ima Joštovec v jeseni vedno tako močne in težke panjove, ker se vedno okoristi z medom mojih čebel. Tristo medvedov, če on ne „copra“ pa nobeden ne!“ Tako se je jezil letošnjo jesen ta možic, ko sem ga obiskal. Vse prigovarjanje in dopovedovanje ni nič izdalo, mož je trdovratno trdil, da Joštovec „copra“. Ni si dal dopovedati, da je on sam vzrok, ker vedno le slabiče pušča, sosed pa ima vedno le močna ljudstva. Vsak razsoden čebelar ve, kaj je bila Joštova „coprnija“. Ko bi čebelar v vasi B. ne puščal slabičev ali celo brezmatičnih ljudstev, bi se njegove čebele lahko branile roparicam, in tista „coprnija“ bi bila v kraju. In koliko je dandanes še takih starokopitnih čebelarjev, ki čebelarijo po ravno istem kopitu, kot ravnokar omenjeni čebelar, ne pomislijo pa, da so drugi časi kot nekdanj, da se je vse spremenilo in napredovalo, in tako tudi čebelarstvo, da se dandanes ne da več po istem načinu čebelariti, kot so naši dedje, ki na „drukano“ modrost nič ne verjamejo ter da bi „gospôda“, ki „cajtenge“ izdaja, kaj vedla; vsi taki nazadnjaki obsojajo veliko mero in manjše število panjev pa močna ljudstva itd. Iz vsega tega je spoznati, da ima čebelarsko društvo še veliko dela, predno se naše slovensko ljudstvo temeljito pouči ter se z razumom poprime čebelarstva, ki mu bo tudi res prinašalo koristi za njegov trud. Zato želi podpisani našemu društvu vse, kar mu more biti v še večji razvitek.

Matej Vidmar.

Čebelni pik zdravilno sredstvo proti revmatizmu.

(Govoril pri mesečnem zborovanju »Štaj. čebel. društva« v Gradcu dne 11. februarja 1904 gospod dr. Terč, s čigar privolitvijo prestavlja iz »Steier. Bienenvater« Kurbus.)

Dalje.

Neka gospa R. P. iz Ivnika je bolehalo že leta in leta na trdovratnem revmatizmu v glavi; tudi sluh je izgubila. Ta išče l. 1879. tudi pri meni pomoči, ker sem bil takrat kot zdravnik na dobrem glaslu, kar se v Mariboru in bržkone tudi drugod mlajšim zdravnikom pripeti. Bolnica je že povsod iskala pomoči (bila je premožna) in je tudi mnogo sredstev rabila. Vsako priporočeno sredstvo in nasvetovano zdravljenje je že naprej kot brezuspešno odbila. „Nekaj novega sem od vas pričakovala“, je dejala, in tedaj so mi prišli piki čebele na um; na tihem sem upal to sitnico, ki se ni z ničemer zadovoljila, če ne koj, pa vsaj sčasoma z oteklinami pregnati. Ona je pa z veseljem sprejela moj predlog (tega še ni poizkusila) in prišla vsak dan,

vendar ni čutila nobene olajšave, tudi otekla ni; še ko sem rekel, da tudi to zdravljenje ne bo pomagalo (dobila je že 90 pikov na glavo) zahtevala je nadaljevanje.

Tedaj sem ji dal, ker sem vsak dan število pikov povečal, okoli 15 pikov. Drugo jutro moral sem jo v hotelu obiskati. Bila je v lice strašansko zatečena, trepavnice je mogla komaj malo odpreti, a vesela je vzkljnila: „Moje bolečine so proč, in zopet slišim glas zvonov“.

To dolgo izostajanje od mene iz drugih vzrokov težko pričakovanih oteklina, in to očitno prenehanje revmatičnih bolečin po prikazu onih, me je prepričalo, da mora obstati med čebelinem strupom in revmatizmom neka čudna vez.

Svojo pozornost sem obrnil tedaj na dokaz te vezi po dolgoletnih, požrtvovalnih in za navadnega praktičnega zdravnika nevarnih poizkusih. Našel sem, da istinito revmatičen človek od čebele piknen začetkoma ne oteče; število za otekanje potrebnih pikov je odvisno od težkoče in trajanja bolezni. V lahkih slučajih zadostuje malo, v težkih pa što do tisoč in še več pikov, predno se prikaže oteklina, oziroma druga ali sekundarna reakcija.

V zelo težkih in zastarelih slučajih sem opazoval v prvih in naslednjih dneh ponavljajočo se oteklino, ki je naenkrat izostala, akoravno se je zdravilo brez prenehanja, ter se po navadi zopet hujša pokazala. Tako se je to večkrat ponavljalo, kakor se pri zdravih, navadno nervoznih ljudeh z oteklino tudi hujše splošne prikazni pokažejo, kakor medlevica in brezavest, in tudi bolni v tem stadiju včasih zelo močno obupavajo, kar bolnika in tudi domače razburja.

Tudi mene so ti neprijetni nastopki, predno nisem njih neškodljivosti študiral, trpko dirnoli in mi povzročili nemirnih ur in bedecih noči. Že leta pa bolnike, kakor tudi njihove domače pripravim na to ter jim razložim, da so ta znamenja ugodna, ker so kritična, da kmalu minejo ter ne zapustijo nobenih nasledkov.

Kakor je zdravnikom znano, imamo tudi takozvane pseudoreumatizme, to so bolezni, ki so pristnim revmatizmom jako podobne, a izvirajo iz drugih (tudi nalezljivih) bolezni. Te se poznajo po takojšnji viharji reakciji po čebelinem piku, ki neugodno vpliva, ter se tudi ne sme ž njim zdraviti.

Brezdvomno se pa najdejo, čeravno redko, take osebe, ki čebelinega pika ne prenašajo, tudi če so na pravem revmatizmu zbolele, kakor se nahajajo ljudje, ki na nje prav navadna, splošno rabljena zdravila zelo škodljivo vplivajo. (Idiosynkrassi). V svoji, gotovo veliki praksi, sem naletel le na en slučaj, da sem moral s čebelnimi piki prenehati.

Taka, proti čebelinem piku zelo občutljiva bolnica, o kateri poroča dr. Lederer l. 1879. v „W. M. P.“, je reagirala že na prve pike čebele zelo močno. Bil je to bržčas prvi slučaj dr. Ledererja. Potem je izgubil veselje k nadaljevanju poizkusov s čebelnimi piki in je to vzal tudi drugim zdravnikom, ki so njegovo poročilo čitali. Jaz sem imel v tem oziru več sreče ter sem opazoval tak slučaj šele, ko sem jih videl mnogo, ki so

normalno prešli; nisem se dal motiti; izjeme so pri vsakem pravilu, vendar je navedeno zopet dokaz, da se mora nezdravnikom zdravljenje s čebelinim pikom nujno odsvetovati.

Ne bilo bi težko vam, gospodje, če bi bili zdravniki, po navedbi raznih slučajev dokazati zdravilni vpliv čebelinega pika. Vendar vas ne smem truditi z več ali manj neznanimi podrobnostimi ter bom razne slučaje le kratko orisal ter vas opozarjam na pozneje obelodanjeno natančno razpravo o tem predmetu.

(Dalje prib.)

Poročilo o odborovih sejah.

(Poroča tajnik Bukovic.)

I. seja, dne 23. marca 1905.

Navzoči gg.: predsednik G. Pirc in odborniki Babnik, Bukovic, Črnagoj, Likozar in Rojina.

Gosp. predsednik je pozdravil o presrčnih besedah odbor in izjavil, da mu čas ne dopušča se udeležiti predavanj, ki jih prireja društvo. Obljubil je pa, da se udeleži večjih čebelarških shodov.

Sklepi:

- 1.) blagajnikom se izvoli g. I. N. Babnik, tajnikom pa A. Bukovic;
- 2.) v odsotnosti predsednika predseduje sejam podpredsednik, sicer pa najstarejši odbornik;
- 3.) prvi četrtek vsakega mesca je seja društvenega odbora;
- 4.) čebelarju A. Jancu se izjemoma dovoli podpora v znesku 50 K, ki se mu pa izplača šele tedaj, ko predloži g. blagajniku potrdilo, da se je učil pri g. Jurančiču praktičnega čebelarstva in izdelovanja panjev;
- 5.) tajniku se dovoli nakup 40 epruvel k zbirki raznih vrst medu za predavanje;
- 6.) dunajskemu preizkušališču naj se vpošlje med-pitanec vseh ljubljanskih medarjev v preizkušnjo. Izvršitev tega sklepa se poveri tajniku;
- 7.) gospod urednik Rojina naj prične s predpripravami za izdajo Oblakove čebelarške knjige.

II. seja, dne 11. majnika 1905.

Navzoči gg.: predsednik Pirc, odborniki Babnik, Bukovic, Črnagoj, Likozar in Rojina.

Gospod predsednik je prečital vabilo Državne zveze avstrijskih čeb. društev k zborovanju, ki bo dne 14. in 15. maja 1905 na Dunaju.

Tajnik je naznanil, da prepusti knjigotržec Bamberg Levstikov rokopis o čebelarstvu Slov. čeb. društvu brezplačno, želi pa, da se tiskovna dela podele njegovi tiskarni. Nadalje je poročal tajnik o izvršitvi sklepa I. seje, točka 6. (med-pitanec ljubljanskih medarjev). Med se je odposlal v preizkušnjo.

Sklepi:

1.) predsedstvo Državne zveze avstr. čeb. društev naj se naprosi, da poljubno določi pri letošnjem zborovanju zastopnika našega društva, kajti v zmislju sklepa letošnjega občnega zbora, Slov. čeb. društvo odslej ne pošilja delegata na ta zborovanja;

2.) društveni tajnik ima vse potrebno odrediti, da se priredi tekom mesca avgusta pri g. Žnideršiču večji čebelarški shod;

3.) tajniku se dovoli mesečna nagrada v znesku 20 K od 1. januarja letos dalje.

Ob sklepu so se obravnavale še razne zadeve, ki pa še niso godne za javnost.



Mala naznanila.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

Umetno satovje iz čistega voska prodaja Tomaž Plohl v Koračicah, p. Sv. Tomaž pri Ormožu na Štajerskem. Mera 25×20 ali pa 23×20. Cena 4 K 50 h *kg*.

20 plemenjakov v navadnih kranjskih panjih ima naprodaj Fr. Novak na Jami, p. Kranj. Cena po dogovoru pri čebelnjaku.

Umetno satje iz čistega voska prodaja po 4 K 50 h *kg* Jakob Lubeč na Forminu, p. Moškanjci, Štajersko. Mera 25×20.

Kupim sledeče čebelarške knjige in časnike: Čebelarstvo od Petra Dainkota; Kranjski zbebelarzhik od Jurija Jonketa; zadnje 4 letnike Slovenske čebele; prve 3 številke in zadnje 3 letnike Slovenskega čebelarja in sadjerejca. A. Bukovic, tajnik.

30 kranjskih plemenjakov, krepkih in z mladimi maticami, po na mestu dogovorjeni ceni proda Janez Hlebčar, Trboje, pošta Smlednik.

Slovensko čebelarško društvo v Ljubljani
prodaja

starejše letnike „Slovenskega Čebelarja“.

Cene so: Nevezan letnik (1—6) po 2 K; v krasne izvirne platnice vezan po 3 K 30 h; same platnice so po 80 h. — Pošilja se poštnine prosto. — Lanski letnik je pošel.

Čebelnjak

3 1/2 m dolg, 2 m širok in 2 m visok, nekaj nemških pokončnih in podolžnih panjev, kranjske panje in panje s satniki nemške normalne mere ima na prodaj

Franc Unger v Spodnji Šiški pri Ljubljani.

Cena po dogovoru.

Čebele kupuje

M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem.

Prodaja pa isti umetno satovje iz pravega čistega voska po najnižji ceni.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee)

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIŃ v Ljubljani.

Velikanska pesa (kvedlinburška)

kraški in ameriški grah, ruski lan, vse vrste detelje, posebno za čebelno pašo, „Facelija“ in „Esparsetta“; vse vrste travnih semen za napravo ali izboljšanje senožeti, kakor tudi vse vrste zelenjadi, zajamčeno kaljive pri

Peter Lassniku, Marijin trg v Ljubljani.

Nemške panje (gerštungovce)

izdeluje po natančni meri, z mediščem in s satniki vred po 8 K 60 h

Anton Drukar,
mizar v Kranju.

Zaradi preosnove svojega čebelarstva prodam

160 malo rabljenih Gerstungovih panjev

s predno dvojno steno, vratmi in pokrovom, vse iz 3 cm debelega smrekovega lesa, zunaj barvani, znotraj napojeni s karbolinejem, z mediščem, mrežastim okencem, balonom, 2 slannatima blazinama, brez satnikov po K 9.—, brez medišča in blazin pa po K 7.—.

Panji so cinkani in sploh skrajno trpežno napravljeni. Prilika je tedaj ugodna za onega, kdor se hoče s panji preskrbeti.

Anton Žnideršič, Il. Bistrica.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojinu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.